

1 April 1920.

No. 7.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door oplegging der handen, van degenen die de autoriteit bezitten om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.

5e Geloofs-Artikel.

OORSPRONG VAN DEN MENSCH.

De hier volgende artikelen zijn overgenomen uit de *Improvement Era* van April 1910 en November 1909 en wel naar aanleiding van het verzoek, ook hier meermalen gedaan, om het standpunt der Kerk aangaande de in deze artikelen behandelde onderwerpen uiteen te zetten. Alle andere meeningen dienaangaande worden door de Kerk als persoonlijk beschouwd en als leerstelling door haar niet erkend.]

Op juist welke wijze kwamen de sterfelijke lichamen van Adam en Eva in 't leven op deze aarde? Deze vraag werd gesteld door verscheidene Hoogepriesters-quorums.

Voorzeker zijn allen bekend met de verklaringen in Genesis 1 : 26 en 27; 2 : 7; eveneens in het Boek van Mozes, Paarl van Groote Waarde, 2 : 27; en in het Boek van Abraham 5 : 7. De laatste verwijzing luidt als volgt: „En de Goden vormden den mensch van het stof der aarde, en namen zijnen geest — dat is, de geest van den mensch — en plaatsten dien in hem; en zij bliezen in zijne neusgaten den adem des levens, en de mensch werd tot eene levende ziel.”

Dit zijn de authentieke verklaringen van de schriften, ouden en modernen, en het is het beste daarin te berusten, totdat de Heere de tijd gekomen zal achten, om meer licht over het onderwerp te geven. Of de sterfelijke lichamen der menschen door natuurlijke processen zijn ontwikkeld tot hunne tegenwoordige volmaaktheid door de leiding en de macht van God; of dat de eerste ouders van onze geslachten, Adam en Eva, werden overgeplant van eene andere sfeer, in het bezit van onsterfelijke lichamen, welke, door de zonde en het nuttigen van natuurlijk voedsel, in den loop der tijden, verderfelijk werden; of dat zij hier in sterfelijkeid geboren waren, zooals met andere stervelingen het geval is, zijn allen vragen, die niet volledig beantwoord worden in het geopenbaarde woord van God.

De oorsprong van den mensch.

DOOR HET EERSTE PRESIDENTSCHAP DER KERK.

„God schiep den mensch naar zijn eigen beeld.”

Van tijd tot tijd worden inlichtingen ingewonnen met betrekking tot de houding, welke de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanneemt ten opzichte van vragen, die, ofschoon geen levenskwestie op leerstellig gebied, toch ten nauwste verbonden zijn met de fundamenteele beginselen der zaligheid. De laatste vraag, van deze soort, welke ons bereikte, staat in verband met den oorsprong van den mensch. Geloofd wordt dat eene verklaring van het standpunt, dat de Kerk ten opzichte daarvan inneemt, van groot belang zou zijn en veel goed doen.

Bij het in 't licht geven van deze verklaring zijn wij ons niet bewust werkelijk iets nieuws voort te brengen; ook is dit ons verlangen niet. Waarheid is het, wat wij wenschen aan te bieden, en waarheid — eeuwige waarheid — is oorspronkelijk oud. Eene herhaling van de origineele leerstelling der Kerk ten opzichte van deze zaak, is alles wat hier zal worden ondernomen. De waarheid bekend te maken, zooals God haar geopenbaard heeft, en haar aan te bevelen ter aanvaarding voor diegenen, welke behoefte gevoelen hunne meening daarmede in overeenstemming te brengen, is het hoofddoel van dit epistel.

„God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.” In deze duidelijke en bepaalde woorden, maak^t de geïnspireerde schrijver van het boek Genesis aan de wereld de waarheid bekend aangaande den oorsprong van de menschelijke familie. Mozes, de profeet-geschiedschrijver, „geleerd”, zooals ons verhaald wordt, „in al de wijsheid der Egyptenaren”, gaf, toen hij deze gewichtige verklaring deed, niet slechts een opinie weer, of een theorie, afgeleid van zijne onderzoekingen in de verborgen wetenschap van dat oude volk, doch hij sprak als gevolmachtigde van God, en zijne gewichtige verklaring gold voor alle tijden en voor alle volkeren. Geen volgend openbaarder der waarheid heeft de groote leider en wetgever van Israël tegengesproken. Allen, welke sinds dien tijd door goddelijke autoriteit gesproken hebben, hebben deze eenvoudige en verhevene uitdrukking bevestigd. Het kon dan ook niet anders zijn. Waarheid heeft slechts ééne bron, en alle openbaringen des hemels zijn in harmonie met elkander. De almachtige Schepper, de Maker van hemel en aarde, had aan Mozes elk ding getoond, behoorende tot deze planeet, waarbij inbegrepen de feiten, betrekking hebbende op 's menschen oorsprong, en de gezaghebbende verklaring van deze machtige profeet en ziener tot het huis van Israël, en door Israël tot de geheele wereld, is nedergelegd in de eenvoudige clausule: „God schiep den mensch naar Zijn eigen beeld.” (Genesis 1 : 27; Paarl van Groote Waarde, Boek van Mozes 1 : 27—41).

De schepping was tweevoudig: ten eerste geestelijk, ten tweede tijdelijk. Deze waarheid werd door Mozes eveneens duidelijk geleerd, veel duidelijker dan zij tot ons kwam door de onvolledige vertalingen van den

Bijbel, welke nu in gebruik zijn. Het feit van eene geestelijke schepping, de tijdelijk schepping voorafgaande, wordt ten zeerste gestaafd, doch het bewijs er voor is niet zoo duidelijk en beslissend als in andere verslagen, welke door de Heiligen der Laatste Dagen als van gelijk gezag worden beschouwd als de Joodsche geschriften, het geval is. De gedeeltelijke onduidelijkheid van de laatsten aangaande het punt in kwestie, kan ongetwijfeld geweten worden aan het verlies van deze „duidelijke en belangrijke” gedeelten van heilige schrift, die, zooals het Boek van Mormon ons leert, van den Bijbel zijn weggelaten gedurende der loop der eeuwen. (1 Néphi 13 : 24—29). De Profeet Joseph Smith ondernam om sommige van deze ontbrekende gedeelten te herstellen, toen hij, door den geest van openbaring geleid, deze geschriften herzag, waarvan het al reeds genoemde, meer complete verslag van de schepping in het boek van Mozes, het resultaat was. Gelieve nota te nemen van de volgende passages :

„En nu, zie, Ik zeg tot u, dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden, ten dage dat Ik, de Heere God, den hemel en de aarde maakte.

En alle struik des velds eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds eer het uitsproot. Want Ik, de Heere God, schiep alle dingen, waarvan Ik gesproken heb, geestelijk, alvorens zij natuurlijk op de aarde waren. Want Ik, de Heere God, had niet doen regenen op de aarde. En Ik, de Heere God, had al de kinderen der menschen geschapen ; en nog geen mensch om den aardbodem te bebouwen ; want in den hemel schiep Ik hen ; en er was nog geen vleesch op de aarde, noch in het water, noch in de lucht.

Maar Ik, de Heere God, sprak, en een damp ging op uit de aarde, en bevochtigde den ganschen aardbodem.

En Ik, de Heere God, formeerde den mensch uit het stof der aarde, en blies in zijne neusgaten den adem des levens, en de mensch werd tot eene levende ziel, het eerste vleesch op de aarde, de eerste mensch zoodoende : niettegenstaande waren alle dingen voorheen geschapen ; maar geestelijk waren zij geschapen en gemaakt volgens Mijn woord.” (Paarl van Groote Waarde, Boek van Mozes 3 : 4—7. Zie eveneens hoofdstuk 1 en 2 en vergelijk Genesis 1 en 2).

Deze twee punten bewezen zijnde, namelijk : de schepping van den mensch naar het beeld van God en het tweevoudig karakter der schepping, laat ons nu de vraag stellen : Hoe was de gedaante van den mensch, zoowel geestelijk als lichamelijk, zooals oorspronkelijk geschapen ? In algemeenen zin is het antwoord gegeven in de woorden, welke als tekst boven dit artikel gekozen zijn : „God schiep den mensch naar zijn eigen beeld.” Het Boek van Mormon geeft het duidelijker, en wel als volgt : „Alle menschen waren in het begin naar mijn eigen beeld geschapen.” (Ether 3 : 15). Het is de Vader die hier spreekt. Daarom wanneer wij den vorm van den „Vader der geesten,” „De God der geesten van alle vleesch,” kunnen vaststellen, zijn wij ook in staat de gedaante van den oorspronkelijken mensch te ontdekken.

Jezus Christus, de Zoon van God, is „het uitgedrukte beeld Zijns Vaders (Hebr. 1 : 3). Hij wandelde op aarde als een menselijk wezen, als een volmaakt mensch, en zeide, in antwoord op eene vraag, welke Hem gesteld werd: „Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien.” (Joh. 14 : 9). Dit alleen moest het probleem afdoende oplossen voor elk doordenkend, eerbiedig gemoed. De beslissing is ontegenzeggelijk, dat, als de Zoon van God het uitgedrukte beeld (dat is de gelijkenis) van Zijn Vader is, dan is Zijn Vader in den vorm van den mensch; want dat was de vorm van den Zoon van God, niet alleen gedurende Zijn sterfelijk leven, doch ook vóór Zijn menselijke geboorte en na Zijne opstanding. Het was in deze gedaante dat de Vader en de Zoon, als twee personen, aan Joseph Smith verschenen, toen hij, als jongen van veertien jaren, zijn eerste visioen ontving. Indien dan God den mensch — de eerste mensch — schiep naar Zijn eigen beeld en gelijkenis, zoo moet Hij hem geschapen hebben naar de gelijkenis der menschen uit Christus' en van den tegenwoordigen tijd. Dat de mensch naar het beeld van Christus gemaakt was, wordt ten stelligste verklaard in het Boek van Mozes: „En Ik, God, zeide tot Mijnen Eenig Geborene, welke met Mij van den beginne was: Laat ons menschen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en het was alzoo.**** En Ik, God, schiep den mensch naar Mijn eigen beeld, naar het beeld van Mijnen Eenig Geborene schiep Ik hem; man en vrouw schiep Ik ze.” (2 : 26 en 27).

De Vader van Jezus is eveneens onze Vader. Jezus zelf onderwees deze waarheid, toen Hij Zijne discipelen onderrichtte hoe te bidden: „Onze Vader, die in de hemelen zijt”, enz. Jezus echter is de Eerst Geborene onder al de zonen van God — de Eerst Geborene in den geest en de Eenig Geborene in het vleesch. Hij is onze oudste broeder, en wij, evenals Hij, zijn naar het beeld van God. Alle mannen en vrouwen zijn naar de gelijkenis van ons aller Vader en Moeder, en zijn letterlijk de zonen en dochters der Godheid.

„Gou schiep den mensch naar Zijn eigen beeld.” Dit is even waar van den geest als van het lichaam, dat alleen de bekleeding van den geest is, zijn omhulsel; de twee tezamen vormen de ziel. De geest des menschen is in den vorm van den mensch, en de geesten van alle schepselen zijn naar de gelijkenis van hunne lichamen. Dit werd duidelijk geleerd door den Profeet Joseph Smith (Leer en Verbonden 77 : 2).

Hier is nog meer bewijs voor dit feit. Meer dan zevenhonderd jaar voordat Mozes de dingen aangaande deze aarde getoond waren, was een ander groot profeet, bij ons bekend als de broeder van Jared, op gelijke wijze door den Heere bevoorrecht. Hem was zelfs toegestaan het geestelijk lichaam van den voor-verordineerden Zaligmaker te aanschouwen, vóór Hij in het vleesch kwam; en Zijn geest was zóó gelijkend op het lichaam van een mensch, dat de profeet dacht, dat hij staarde op een wezen van vleesch en bloed. Hij zag eerst den vinger en daarna het geheele lichaam des Heeren — beiden in den geest. Het Boek van Mormon zegt van deze wondervolle manifestatie:

„Toen de broeder van Jared deze woorden gezegd had, geschiedde het dat de Heere Zijne hand uitstreckte en de steenen met Zijnen vinger aanraakte, een voor een, en de sluier was weggenomen van de oogen van den broeder van Jared, en hij zag den vinger des Heeren, en die was als de vinger van een mensch, gelijk vleesch en bloed, en de broeder van Jared viel neder voor den Heere, want hij was door vrees bevangen.

De Heere zag dat hij tot den grond gevallen was; en de Heere zeide tot hem: Sta op, waarom zijt gij gevallen?

En hij zeide tot den Heere: Ik zag den vinger des Heeren en ik vreesde dat hij mij zoude slaan, want ik wist niet, dat de Heere vleesch en bloed had.

De Heere zeide tot hem: Omreden uw geloof hebt gij gezien, dat Ik vleesch en bloed op Mij zal nemen; en nooit is een mensch met zulk een groot geloof tot Mij gekomen als gij, want ware het niet zoo, gij hadt Mijnen vinger niet kunnen zien. Zaaft gij meer dan dit?

En hij antwoordde: Neen, Heere, toon uzelfen aan mij.

De Heere zeide: Gelooft gij de woorden, welke Ik zal spreken?

En hij antwoordde: Ja, Heere, ik weet dat Gij de waarheid spreekt, want Gij zijt een God van waarheid en kunt niet liegen.

Toen hij deze woorden gezegd had, vertoonde de Heere zich aan hem en zeide: Omreden gij deze dingen weet, zijt gij verlost van den val; daarom zijt gij in Mijne tegenwoordigheid teruggebracht; daarom toon ik Mijzelfen aan u.

Zie, Ik ben degene die bereid was van de grondlegging der wereld af, om Mij volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus. Ik ben de Vader en de Zoon. In Mij zal al het menschedom licht hebben en dat voor eeuwig, zelfs degenen die aan Mijnen naam gelooven zullen, en zij zullen Mijne zonen en dochters worden.

Nimmer heb Ik Mij aan den mensch, welke Ik geschapen heb, getoond; want nimmer heeft de mensch in Mij geloofd zooals gij. Ziet gij, dat gij geschapen zijt naar Mijn beeld? Ja, alle menschen waren in het begin naar Mijn eigen beeld geschapen.

Zie, dit lichaam, hetwelk gij nu aanschouwd, is het lichaam van Mijnen geest; en den mensch heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijnen geest en zooals Ik aan u in den geest verschijn, zal Ik aan Mijn volk in het vleesch verschijnen." (Ether 3 : 6—16).

Wat is er meer noodig om ons te overtuigen, dat de mensch, beiden geestelijk en lichamelijk, naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen is, en dat God zelve in de gedaante van den mensch is?

Toen het goddelijk Wezen, wiens geestelijk lichaam door den broeder van Jared werd aanschouwd, vleesch en bloed op zich nam, verscheen Hij als een mensch, hebbende een „lichaam, deelen en gevoelens", evenals andere menschen, hoewel ontzaggelijk boven hen verheven, omdat Hij God was, zelfs de Zoon van God, het vleesch geworden Woord: in Hem „woont lichamelijk de volheid der Godheid." En waarom zou Hij niet verschijnen als een mensch? Dat was de vorm van Zijnen geest

en vanzelf had deze een gelijkvormig omhulsel van noode, eene passende tabernakel. Hij kwam in de wereld zooals Hij had beloofd te zullen komen (3 Nephi 1 : 13), het lichaam van een kind op Zich nemende en geleidelijk ontwikkelende tot de volheid van Zijne geestelijke gestalte. Hij kwam zooals de mensch al eeuwenlang gekomen was, en zooals de mensch sinds dien is voortgegaan te komen. Jezus echter, zooals reeds gezegd, was de Eenig Geborene van God in het vleesch.

Adam, onze groote voorzaat, „de eerste mensch”, was, evenals Christus, een voorbestaan hebbende geest, en, evenals Christus, nam hij een passend lichaam op zich, een menschelijk lichaam, en zoo werd hij eene „levende ziel.” De leerstelling van het voorbestaan, — zoo duidelijk geopenbaard, in 't bijzonder in de laatste dagen — werpt een zee van licht over het anderszins mysterieuse probleem van 's menschen oorsprong. Zij leert dat de mensch, als een geest was verkregen en geboren uit hemelschq ouders en was opgevoed in de eeuwige woningen des Vaders, vóór op aarde te komen in een tijdelijk lichaam, om in sterfelijkheid onder-vinding op te doen. Zij leert dat alle menschen in den geest bestonden vóór eenig mensch in het vleesch kwam, en dat allen, welke sinds Adam de aarde bewoond hebben, lichamen op zich namen en op dezelfde wijze zielen werden.

Door sommigen wordt het er voor gehouden, dat Adam niet de eerste mensch op aarde was, en dat het oorspronkelijk menschelijk wezen een ontwikkeling was van lagere orden der dierlijke schepping. Dit zijn echter slechts de theoriën der menschen. Het woord des Heeren verklaard, dat Adam „de eerste mensch van alle menschen” was (Mozes 1 : 34), en daarom zijn wij verplicht hem te beschouwen als de eerste ouder van ons geslacht. Het was aan den broeder van Jared getoond, dat alle menschen in den beginne naar het beeld van God geschapen waren; en of we het nu opvatten als te bedoelen de geest of het lichaam, of beiden, het brengt ons tot dezelfde conclusie: De mensch begon het leven als een menschelijk wezen, in de gelijkenis van onzen hemel-schen Vader.

Waar is, dat 't lichaam van den mensch zijn loopbaan begon als 'n nietige kiem, 'n onvoldragen vrucht, welke tot 'n kind ontwikkelde, op zeker moment levend gemaakt door den geest, wiens tabernakel het is; en 't kind, na geboren te zijn, ontwikkeld tot volwassen mensch. Hier is echter niets in, dat er op wijst, dat de oorspronkelijke mensch, de eerste van ons geslacht, zijn leven begon als iets dat minder was dan een mensch, of minder dan de menschelijke kiem of onvoldragen vrucht, die tot mensch ontwikkelde.

De mensch kan door zoeken God niet vinden. Nimmer zal hij, on-geholpen, de waarheid ontdekken omtrent het begin van het menschelijk leven. De Heere moet Zichzelve openbaren, of ongeopenbaard blijven; en hetzelfde is waar van de feiten met betrekking tot den oorsprong van Adam's geslacht. God alleen kan hen openbaren. Sommige van deze feiten echter zijn alreeds bekend en wat bekend gemaakt is zijn wij verplicht te aanvaarden en daarbij te verblijven.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,

haar geloof grondend op goddelijke openbaring, zoowel vroegere als tegenwoordige, verkondigd dat de mensch de directe en lijnrechte afstammeling der Godheid is. God Zelf is een verheven mensch, volmaakt, getroond en de Allerhoogste. Door Zijne almachtige kracht organiseerde hij de aarde en al wat er op is uit geest en element, welke mede-eeuwig met Hem bestonden. Hij vormde iedere plant die groeit en ieder dier dat ademt, elk naar zijnen aard, geestelijk en tijdelijk — „hetgeen geestelijk is, zijnde in de gelijkenis van hetgeen tijdelijk is; en hetgeen tijdelijk is, zijnde in de gelijkenis van hetgeen geestelijk is.” Hij maakte de jonge kikvorsch en de aap, de leeuw en de olifant; doch Hij schier hen niet naar Zijn eigen beeld, noch begiftigde Hij hen met goddelijk rede en intelligentie. Niettemin zal de geheele dierlijke schepping volmaakt en eeuwigdurend zijn in het hiernaals, elke klasse in haar eigen „bestemde orde of sfeer“, en zullen zich verheugen in hunne „eeuwige gelukzaligheid.” Dat feit is duidelijk gemaakt in deze bedeeing (Leer en Verbonden 77 : 3).

De mensch is het kind van God, gevormd naar het goddelijk beeld, en begaafd met goddelijke eigenschappen, en evenals de jeugdige zoon van een aardsche vader en moeder in staat is om in den juisten tijd een man te worden, zoo is ook de onontwikkelde afstammeling van hemelsche ouders bekwaam, door ondervinding gedurende eeuwen en tijdperken, tot een God te ontwikkelen.

JOSEPH F. SMITH,
JOHN R. WINDER,
ANTHON H. LUND,

Eerste Presidentschap van de Kerk
van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Rijmpreekjes.

No. 33. *Een Oog voor het Schoone.*

Ver van Neerland's vlakke velden, in een bergland, hemelhoog, zat een jongeman: er welden heimwee-tranen in zijn oog. Bij de sneeuwbedekte kruinen waren zijn gedachten niet, doch bij blanke, blonde duinen, die hij lang geleen verliet.

Wonderheldere, diepe klaarten welden over berg en dal... Groene weiden, blanke vaarten zag zijn zielsoog, dat was al! Woest en wild, met bulderend bruisen, schoot een bergstroom naar omlaag... hoorde hij de zee niet ruischen in de verte, zacht en vaag?

O, wat had hij niet gegeven voor een wandeling langs het strand, voor de weelde — was 't maar éven! — weer te stoeien daar in 't zand! Of in 't geurig hooi te dommelen, lui en lief, van zorgen vrij! Of eens weer op 't meer te schommelen, als in dagen lang voorbij!

En in Holland's malsche beemden lag een jongeling naast zijn fiets; droomde van het land der vreemden, zag van 't mooi rondom hem niets. Bergen zag hij, bergen, dalen, door der verte tooverlach overbloosd, o, dáár te dwalen! was zijn zielswensch, nacht en dag.

Helderblanke en bonte koeien kleurden mooi op 't groene gras; iris-vlag en rietpluim woelen in het briesje op weide en plas. Op zijn fiets kon hij zich spoeden naar het duin en naar het strand; maar dat kon toch niet vergoeden wat hij miste in 't buitenland!

Jaren zijn er sinds verloopen, 't lot dier lieden nam een keer. Al hun wenschen, al hun hopen concentreert zich evenzeer op het nu weer nieuwe „oude“, als op 't „nieuwe“ van voorheen; sinds men 't „nieuwe“ lang aanschouwde, is 't of 't mooie ervan verdween.

Daar is schoonheid, lieve vrienden, wáar ge ook toeft en wáar ge ook gáát. 't Is de vraag maar, haar te vinden, 't is de vraag wie haar verstaát. Laat ons oog en hart ontsluiten, laat ons léeren met gevóel waar te nemen al wat buiten spreekt van God en scheppingsdoel.

Wie dát kán, hij kan aanbidden, overal, in elk seizoen, zoo op 't sneeuwveld als te midden van het kleurigst, fleurigst groen; zoo in 't bergland, 't ruwe en woeste, als bij voorbeeld Utah 't geeft, als in 't lage land dat noeste vlijt der zee ontworsteld heeft.

Ziet ge in bergland daaglijks kruinen, sneeuwbedekt en hemelhoog; zijn er altijd blonde duinen, vlakke velden vóór uw oog; of wáar elders ge ooit ook wone, tuur niet immer in 't verschiet, maar ontdek 't nabije schoone: zie 't, gevóel het en geniét!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

De Bruid en de Bruidegom.

Eens was er een man die zijn grootste vertrouwen schonk aan een meisje, schoon en oprecht. Geruimen tijd ging voorbij, en het meisje was gelukkig. Doch plotseling werd hij van haar zijde geroepen, hij verliet haar; lang wachtte zij, maar hij keerde niet terug. Hare vrienden hadden medelijden met haar, en door mededingsters werd zij bespot en men wees op haar en zeide: „Hij heeft u verlaten, hij zal nimmer wederkeeren.“ Het meisje zocht haar kamer op en in stilte las zij de brieven, welke haar geliefde haar had geschreven, de brieven, waarin hij beloofde altijd getrouw, altijd oprecht te zullen zijn. Weenend las zij ze, maar zij brachten troost aan haar hart; zij droogde hare oogen en twijfelde niet.

Een blijde dag brak voor haar aan; de man, dien zij liefhad, keerde weder toen hij vernam dat anderen hadden getwijfeld, en toen hij haar vroeg hoe zij haar geloof had behouden, toonde zij hem zijne brieven, welke eeuwige trouw verklaarden.

Israël, in ellende en slavernij, werd bespot door de natiën; hare hoop op verlossing werd een voorwerp van bespottung; hare wijzen schimpten daarover; hare heilige mannen spotten. In hare synagogen, in hare scholen ging Israël; zij las de brieven welke God haar had geschreven, en geloofde in de heilige beloften, daarin vervat.

God zal haar mettertijd verlossen; en als Hij zegt: „Hoe kondet gij alleen getrouw blijven, van al de spottende natiën?”

Zij zal naar de wet verwijzen en antwoorden:

„Indien uwe wet niet ware geweest al mijne vermaking, ik ware in mijnen druk al lang vergaan.“

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

HET EERSTE GEBOD.

Door Dr. C. L. OLSEN.

Derde Gedeelte.

Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden.

God achtte het gerechtigheid een fundamenteele wet in te stellen, waarbij de voortplanting der geslachten — het menschelijk geslacht het eerste van allen — geregeld zou worden. Deze wet, zijnde één der vele wetten behoorende tot het Koninkrijk Gods, is een gedeelte van „zija gerechtigheid”, waarna, in bovengenoemde aanhaling, de Meester zelf ons aanspoort te zoeken. Deze raadgeving des Heeren toepassende, — en de gemaakte belofte vergezeld haar in betrekking tot het onderhavige onderwerp — hebben wij, beschroomde stervelingen, niets te vreezer mits wij slechts gehoorzaamheid betoonen. Doch zelfs tegenover zulk eene belofte, gekomen van zulk eene betrouwbare bron, gevoelen wij nog twijfelachtig. „Hoe kan ik, met mijn klein inkomen, het wagen om te huwen en de verantwoordelijkheid op mij te nemen voor vrouw en kinderen te zorgen?” vraagt de lafhartige, ongeloofige Thomas, hard werkende elken dag, en misschien nauwelijks genoeg verdienende om te kunnen bestaan. De rijke of weelderige Thomas vindt eveneens een uitvlucht voor zijn twijfel in deze. In beide gevallen echter is het individu overgelaten aan de beoefening van eigen vrijen wil, doch de gevolgen zullen zeker niet uitblijven.

Als een onzer, 't zij rijk of arm, faalt in 't gehoorzamen van de goddelijke wet, in betrekking tot het dgen voortkomen der geesten, welke voor deze aarde bestemd zijn, dan dwarsboomt hij — met of zonder voorbedachte rade — in dit opzicht de doeleinden van den Schepper.

Derkende over dit onderwerp, worden wij overtuigd, dat er een bepaald aantal wezens is, geestelijk geschapen en bestemd om als mannen en vrouwen geboren te worden, teneinde vooruitgang te kunnen maken in den loop van hun bestaan. Wat? Een bepaald aantal geesten? 't Is duidelijk: Wanneer een derde van de hemelsche heirscharen omreden hunnen opstandigen aard in die groote raadsvergadering des hemels, werd „uitgeworpen”, dan twee-derde van de heirscharen des hemels bleven. Hieruit volgt, dat deze twee fracties de totale som moeten uitmaken, (hoe groot die dan ook moge zijn) van het aantal geesten, voorgebracht door onze hemelsche ouders, met het oogmerk om als stervelingen en als levende zielen op aarde geboren te worden, teneinde behulpzaam te zijn om de aarde de mate harer schepping

te doen vervullen. De term „mate" duidt eene zekere bepaaldheid aan.

Vooruitgang te maken in den loop van het bestaan en vooruit te gaan op het gebied der beschaving, zijn twee grootelijks uiteenloopende stellingen: De eerste geeft een bepaald, natuurlijk plan weer, bestemd door den alwijzen Schepper, vóór de aarde gemaakt was. Zij is absoluut noodzakelijk voor toekomstig geluk en omvat daarom alle dingen. De tweede, zijnde een min of meer wispelturige schepping van nietige menschen, kan veel, weinig of niets te beteekenen hebben. Omdat zij een menschelijk begrip van dingen weergeeft, kan zij wel of niet noodzakelijk zijn voor menschelijk geluk. Om vooruitgang te kunnen maken, zooals wij het noemen, moet de mensch eerst bestaan; dat is, in duidelijke woorden, hij moet eerst voortgebracht worden: Doch hoe voortgebracht worden, als de mensch weigert te „ontvangen", zooals Shakespeare het uitdrukt? Een groot aantal hoog „beschaafde" mannen en vrouwen, opvoeding genoten hebbende van den eersten rang, boordevol zijnde en overlopende van wereldsche wijsheid, doch lijdende aan een steeds aangroeiende eigenwaan, beweren onbeschaamd, dat het aanbevelenswaardig, neen, zelfs gebiedend noodzakelijk is, dat de maatschappij zichzelf beschermt tegen het geboren worden van ongewenschte kinderen. De term „ongewenschte" in dezen zin, wordt algemeen verstaan als te bedoelen de kinderen van de zoogenaamd lagere klasse, kinderen die in de achterbuurten van de grootere steden geboren worden; en kinderen van dronkaards, losbandigen en misdadigers; en zelfs worden door velen daar ook de kinderen der armen onder begrepen, van de onontwikkelden. Het spreekt van zelf dat kinderen van rijke, invloedhebbende, welopgevoede ouders, „gewenscht" zijn — natuurlijk!

Vele gedachten zijn gegeven geworden aangaande de te volgen richting, in het belang der beschaving, bij het „regelen" van de kwestie der voortplanting, welke door velen inderdaad als een probleem wordt beschouwd. Het is dan ook een probleem, doch hoofdzakelijk voor hen, die de wet wenschen te verkrachten, liever dan haar te gehoorzamen, Arme, misschien zelfs behoeftige ouders, doch die, hoewel zwaar werkende en met beperkte middelen onder hun bereik, de kinderen verwelkomen welke hun geboren worden, en die weten wat hard, lichamenlijk werk, lage loonen en dure tijdsomstandigheden beteekenen, schreeuwen niet half zoo luid over de oplossing van een „probleem" als diegenen, welke de schoen der armoede nimmer knelde, of welke nooit een kind van zichzelf hadden om voor te zorgen.

Een „regeling" hierin te treffen is een onmogelijkheid. Staatsmannen, wetgevers, predikers, hervormers — mannelijke en vrouwelijke — mogen onafgebroken tobben, nachten wakende doorbrennen, ontwerpen beramende hoe de „beschaving" in dit opzicht te dienen, doch zoolang als persoonlijke vrijheid in het land heerscht, zijn alle pogingen in deze richting gedoemd te falen. Waarom? Omdat een fundamenteele, goddelijke wet het geschilpunt uitmaakt. En de Schepper, in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid, en klaarblijkelijk voor de bepaalde reden, dat de mensch, normaal ontwikkeld, van nature geneigd zou zijn om deze fundamenteele wet te gehoorzamen, opdat Gods doeleinden vervuld

zouden worden, regelde het op goddelijke wijze zoodanig, dat voor dit speciale doel, de mensch doordrongen wordt met een begeerte om liefde te geven en te ontvangen, de zinnelijke beweringen van den wellustigen, afgunstigen, sekselooze redenaar, of den schijnheiligen huichelaar ten spijt. Daarom „liefde zoekt list”. En na alles wat gezegd en gedaan is, blijft het feit bestaan, dat het overgrootste gedeelte van het menschdom onwillekeurig en in overeenstemming met den eisch der natuur, recht op het doel afgaat om vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen, zooals God beoogde, dat zij doen zouden.

Dat het mogelijk is het origineele plan te verdraaien, wordt onmiddellijk toegestemd. Iemand die gewillig is op te merken, kan niet blind zijn voor het feit, dat er sommige menschen zijn, zoowel mannen als vrouwen, die, oordeelende naar hun gedrag, de meening schijnen toegedaan, dat het in de wereld brengen van kinderen de eenige handeling in 't leven is, welke de moeite waard is, om niet te spreken van de bijna waardelooze wrakken, die op den stroom des levens rondrijven, absoluut zonder roer als het ware, om hen in deze zaken te besturen. Zelfs onder hen, die vereenigd zijn door de huwelijksbanden, worden mannen gevonden, zóo laag, dat, nadat zij vaders van kinderen geworden zijn, zij behoedzaam de verantwoordelijkheden vermijden, welke logisch op hen rusten, om zorg te dragen voor hun kroost. En het zijn juist de handelinger van zulke snoodaards, die het voortbrengen van kinderen, en bovenal van eene groote familie, een schande doen zijn; dat is de reden waarom denkende mannen en vrouwen even stilstaan en wegen en middelen ter voorkoming beramen — de gedachte koesterende, dat, zelfs in dit opzicht, „voorkomen beter is dan genezen”. Dat is de rede, waarom spaarzame economisten met weerzin vervuld zijn, wanneer de wet of de liefdadigheid ter hulp wordt geroepen, om bij te dragen in het onderhoud van onschuldige, hulpelooze kinderen, wier vader zijn tijd misschien in ijdelheid, of op slechte wijze doorbrengt. Spreken over „regeling!” Laat wetten gemaakt worden, niet om te regelen, maar om zulke onverlaten naar de steengroeven te verbannen, waar zij gedwongen kunnen worden om in het zweet des aanschijns de middelen te verdienen, noodig voor het onderhoud hunner familie. Niets onmenschelijks of geen noodzakelijke barbaarsheid is daarin. Strenge gerechtigheid eischt deze of soortgelijke remedie, die er op berekend is zulke onnatuurlijken te genezen. Sommige zulke maatregelen zouden toevallig de oogen kunnen openen van de minzieke vrouw en haar aanmoedigen om haar vurigen minnaar te vragen, eer het te laat is, hetzij zij hem huwt, of hij zich herinnert, dat hij gedwongen zal worden in geval bij weigering, om voor haar als zijn vrouw zorg te dragen en ook voor hunne kinderen, welke in de wereld mochten komen.

Doch zulke kinderen zouden, indien noodig, door den sterken arm der wet beschermd moeten worden. Zij zijn niet verantwoordelijk voor de handelingen, of zoo het geval kan zijn, de plichtverzaking hunner ouders. Zij zijn, zoover hen betreft, op wettige wijze in de wereld gekomen. De gemeenschap kan zulke ongelukkigen (ongelukkig omdat zij zulke ouders hebben) wel hulp verschaffen, totdat zij zichzelf

kunnen onderhouden, — laat ons zeggen de eerste veertien jaren van huu leven. Voor den mensch is het niet voldoende om rijkdom, opvoeding en al het andere dat het leven het leven waard maakt, te verkrijgen. Al deze dingen volbracht hebbende, zullen wij nog, wanneer we zullen worden opgeroepen om „rekenschap te geven van onze daden, in het vleesch gedaan“, deze berisping in onze ooren hooren klinken: „Deze dingen moest men doen en de andere niet nalaten.“

Het doel, dat beoogd werd bij het nederschrijven van deze beschouwingen over het eerste gebod, is, indien mogelijk, de steeds sterker wordende neiging, niet alleen in Babylon doch ook in Zion, te beteugelen om het plan van den grooten Architect, door Hem uitgewerkt en vastgesteld nog eer de feilbare mensch een woord in deze zaak te zeggen had, te verbeteren.

Laat ieder menschelijk wezen ongehinderd, of liever wees behulpzaam, om tot de zijnen te komen in deze wereld. Want iedere ziel is noodig of wij het erkennen of niet. Zonder onze medemenschen, waartoe zouden wij in staat zijn? Er is niemand zóó rijk op aarde, die met hen niet rijker is, en er is niemand zóó arm, die zonder hen niet armer is. Hier is een onvertaalbare Scandinavische aphorisme van toepassing: „Mennesket kan undvære meget, men ikke mennesket;“ bedoelende, dat de mensch vele dingen in 't leven ontberen kan, maar niet zijne medemensch.

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

We kunnen weder voldaan zijn over de Amsterdamsche halfjaarlijksche Conferentie, die na behoorlijke afkondiging op Zondag 29 Februari in het gebouw „Frascati“ gehouden werd, en werkelijk goed bezocht is geweest van vreemdelingen en leden, en te oordeelen naar de ontvangen uitnoodigingen tot bezoek en de goede stemming der leden heeft deze conferentie een zeer goeden indruk achter gelaten.

De morgenvergadering werd om 10 uur aangevangen met het lofgezang „Eert den Profeet,“ waarna door Zending-president, John A. Butterworth, 's Heeren gunst werd gebeden over deze bijeenkomst. Het zangkoor zong daarop lofzang 62: „Morgenlied.“

Door den leider, ouderling Alvin J. Teuscher, president van bovengenoemde Conferentie, werden allen welkom geheetten en aangespoord om vooral niet te vertrekken zonder onze lectuur mede te nemen.

Zendingsecretaris, Ouderling Frank O. Jones, eerste spreker, rekende het zich tot een voorrecht die plaats te mogen innemen, maar gevoelde tevens de verantwoordelijkheid voor het spreken van de „Waarheid,“ het eenigste wat ons kan zaligen, wijl dat door Christus is geboden. Leugens brengen ons er steeds verder van af. Wij hebben ware wegwijzers noodig, zoo wij niet op dwaalwegen wenschen te geraken. Christus wees ons den weg. Joseph Smith, onder Gods leiding, herinnerde ons dien weer.

Ouderling Jan J. Roothoff liet, als volgende spreker, uitkomen dat het 's menschen eigen schuld was dat ze God niet konden vinden, hoewel ze Hem de schuld wilden geven, want Hij laat zich toch zoo dikwijls gevoelen. Doch ze wilden openbaring, direct van Hem, niet uit geloof in Hem, doch uit ongeloovigheid. God openbaarde zich aan Zijne knechten en behoefde zich niet aan iedereen te openbaren. Sommigen meenen in de verdeeldheid nog gezaligd te kunnen worden, terwijl dat eenheid en gebodsnakoming ons die slechts brengen kan.

Het koor zong daarop als tusschenzang het schoone lied „Boven de sterren”.

Ouderling Oswald Brainich, met deze conferentie Amsterdam aangewezen als veld van arbeid, sloot de rij der sprekers met aan te toonen hoe zwak en onbestaanbaar de motieven zijn door onze opposanten aangevoerd om ons af te breken, en hoewel ze het willen doen voorkomen zich vast te houden aan den Bijbel, zijn zij het juist die zich er van verwijderen. In 1820 sprak God tot Joseph Smith en een herstel kwam tot stand, maar 1920 gelooft er niet in, toch kan het zich er niet aan onttrekken. Na nog aangevoerd te hebben dat God zich voorbehoud in eigen zaken te beslissen, zonder de mensch er naar te vragen, eindigt hij met krachtige getuigenis.

Na een woord van dank door den leider voor de attentie, geschonken aan de sprekers en nadat de tijd van aanvang der andere bijeenkomsten was bekend gemaakt, besloot deze vergadering met „Komt, kinderen van Zion,” door het koor gezongen.

Dankzegging door Ouderling Johannes H. M. Meijer.

Hoewel de middagvergadering voor velen moeilijk te bereiken is, was die toch zeer goed bezocht en het eigen zaaltje, Nes 27-29, was voor dat doel wel wat klein.

Als openingslied werd gezongen lofzang 26, „O mijn vader”, waarna Ouderling Herman Schilperoord de zegen vroeg; vervolgens werd door vier koorleden in kwartet een Engelsch lied gezongen.

Na het welkomstwoord door den leider, werd President John A. Butterworth gelegenheid gegeven de kerk-autoriteiten voor te stellen, welke door allen werden ondersteund door het opsteken der rechterhand.

Daarna werd Ouderling Herbert E. Williams, Groningsch Conferentie-president, het woord gegeven, die de behoefte aan den steun des Heilige Geestes gevoelde, die voor dit onderwerp juist zoo onontbeerlijk was, die we ook noodig hebben tot besef van het ware levensbeginsel. Hij zeide dat slechts de volbrenging der belofte gezegend kon worden. Wij moeten God kennen en dienen, zooals Hij is en niet naar onze eigen onvolmaaktheid of naar onze eigene ideeën of conclusie. Hij wil ons gelukkig zien en daarvoor dient Zijn gebod, dat juist vrede en liefde werkt.

Ouderling Adriaan N. Sligting, juist op zending geroepen en Arnhem

als veld van arbeid aangewezen, uit zijn dankbaarheid daarvoor en hoopt op Gods steun tot volharding en volbrenging van dit werk.

Broeder Jan Valk bracht daarna op zeer verdienstelijke wijze lofzang 95, „De zeven kruiswoorden,” ten gehoor.

Ouderling Willem Woltjer, president Arnheemsche Conferentie, voert eenige overtuigende bewijzen aan voor de zuiverheid van het beginsel der Kerk van Jezus Christus, die genoemd wordt Zijne bruid, ook wel Zijn lichaam, en waar Hij zelf of Zijne bruid rein en heilig is, worden ook de getrouwe leden als maagden voorgesteld, zie Openbaring 14 : 4, 5.

Als slotzang werd gezongen „God's Geest brandt in 't harte”.

Gedankt bij monde van Ouderling Wilhelmus F. van Os.

De avondvergadering was als gewoonlijk drukker bezocht en mocht zich in deze in een bijzonderen opkomst verheugen, naar grove schatting waren er ongeveer vier à vijfhonderd personen aanwezig.

Met het zingen van lofzang 103, „Heel de wereld ligt in 't duister,” werd deze vergadering geopend en door Ouderling Herbert E. Williams werd een zegen gebeden, waarna het zangkoor lofzang 129, „Heer geef ons Uw Genade” ten gehoor bracht.

Ouderling Alvin J. Teuscher zeide, na zijn welkomstwoord, dat die groote moeiten en onkosten speciaal gemaakt werden tot bekendmaking van het Evangelie van Christus en dat Hij zich weer verwaardigde om tot het volk te spreken en Zijn wil bekend te maken. Hoewel het vreemd mag klinken is het toch een feit dat de onveranderlijke God zich weder manifesteert aan zijne dienstknechten. Door het herstel van het „Heilige Priesterschap” genieten wij weder alle voorrechten en goddelijke gaven.

Ouderling Jacobus J. v. Langeveld, Conferentie-President van Rotterdam, sprekende over de onverantwoordelijke laster tegen ons ingebracht, zeide dat er toch nog iets goeds uit geboren werd. Het Evangelie was door God reeds „eer de wereld was” goedgekeurd, alles wat God maakte of deed was goed naar Zijne (Gods) bevinding. Wat Christus gedaan heeft deed Hij door den Vader en was dus ook goed, doch de tegenwoordige Christenwereld acht het niet goed genoeg meer en tracht het daarom te veranderen, God openbaarde zich aan Joseph Smith als de God van Abraham, Izaäk en Jacob, Christus' Vader, onze Vader.

Als tusschenzang zong het koor psalm 42, „'t Hijgend hert der jacht ontkomen”.

Zendings-President John A. Butterworth, de rij der sprekers van dezen dag sluitende, liet zeer sterk uitkomen dat al de beweringen tegen ons ingebracht, schandelijke leugens waren. Die tegenstand, verre van ons te doen wankelen, doet ons zelf niet eens boos worden, wetende dat het leugens zijn, en leugens kunnen ons niet treffen.

Alleen zou er misschien meer neiging tot onderzoek zijn als we niet zoo zwart gemaakt werden. Wij zendelingen zijn geen bedriegers, dat ondervindt ieder die kennis met ons maakt, en die zal bevinden dat het Evangelie in eenvoud door ons wordt gepredikt.

Wat in Utah geleerd wordt, wordt hier eveneens geleerd, en in alle zaken der Kerk zijn we niet bevreesd onderzoek toe te laten. Vrees voor politieke of kapitalistische beïnvloeding bestaat er ook niet door slechts een half millioen menschen; er wordt zelfs bij de stemming slechts aangeraden alleen diegenen te stemmen, die goed zijn en daar wordt godsdienstige invloed buiten gehouden; wij zijn geen fanatieken, hebben geen dogmatische stellingen, maar zijn realisten, naar het goede.

Onze Tempelen zijn heilige Godgewijde gebouwen, er worden ook daar geen geheime dingen gedaan of gedacht. De getuigenissen van hoogstaande geleerden bewijzen de reinheid van levensbeginsel der Mormonen; spreker eindigt met vurige getuigenissen van het bestaan van God, Christus en den Heilige Geest en het reine leven der hedendaagsche Profeten als God's dienstknechten.

Na een woord van dank tot allen die tot het succes van dezen dag meewerkten en in 't bijzonder het gecombineerde koor Amsterdam-Haarlem en den leider ervan, die het in deze wel verdiende, werd deze Conferentie gesloten met het zingen door het koor van lofzang 114 „Meester de stormwinden woeden.”

Gedankt door Ouderling Klaas Kaper.

Zaterdag daaraan voorafgaande werd er een priesterschap-vergadering gehouden voor de zendelingen, waar als altijd heerlijk genoten werd van de eenheid der gevelens en waar goede raadgevingen werden ontvangen. Ook 's avonds werd er een algemeene ambtenaren-vergadering gehouden, waar een goeden geest heerschte. Te Den Helder werd Vrijdags een buitengewonen vergadering gehouden, als naar ouder gewoonte, en wij hopen en vertrouwen dat God's zegen al het werk zal bekronen, ter gelegenheid van deze Conferentie gedaan.

W. W.

Eer. vriendelijk woord vindt steeds een goede plaats,

Het is gelijk de olie en de veer :

Het roestig slot gaat heen noch weer ;

Doch zie ! een druppel aan de veder

En slot en sleutel werken weder.

Buitengewone Vergadering.

Op Vrijdag 19 Maart l.l. werd te Vlaardingen eene buitengewone vergadering gehouden in het gebouw „Excelsior”, Oosthavenkade. Na eene korte inleiding door Ouderling Cornelis de Jong werd door Ouderling Jac. J. van Langeveld de noodzakelijkheid van den doop besproken, waarna Zendings-President John A. Butterworth uiteenzette hoe en door wien die doop bediend moest worden.

De zaal was goed bezet, voor het meerendeel door vreemdelingen, die den sprekers een aandachtig gehoor verleenden. Na het beëindigen der samenkomst werd gelegenheid gegeven tot het stellen van vragen, waarvan door twee der aanwezigen gebruik gemaakt werd. Zij werden door President Butterworth beantwoord.

Vele tractaten werden verspreid en twintig boeken verkocht.

Overleden.

Reeds eenige weken geleden bereikte ons van verschillende zijden het gerucht dat Ouderling Jacob Dokter te Newark (N.J.) was overleden. Daar echter geen bericht der familie ontvangen was, vermelden wij nog niets in *De Ster*. Intusschen is dat bericht evenwel gekomen en daarmede de geruchten bevestigd. Ouderling Dokter overleed op 11 Februari l.l. en viel als slachtoffer van de Spaansche griep.

In de Rotterdamsche gemeente en ook daarbuiten was Br. Dokter eene goede bekende. Jarenlang was hij als eerste en tweede raadgever en, daarna zelfs als President daar werkzaam. Met ongekende toewijding vervulde hij zijne roeping en daardoor had hij zich vele vrienden gewonnen. Met leedwezen namen dan ook allen van hem afscheid, toen hij op 24 October l.l. naar Amerika emigreerde. Zijne nagedachtenis zal onder leden en vrienden in hooge eere worden gehouden.

Ouderling Dokter werd 6 Juni 1864 te Hantum in Friesland geboren. Hij werd 11 October 1896 te Rotterdam gedoopt door Ouderling F. A. Hansen en op denzelfden dag door Ouderling B. A. Denkers bevestigd

INHOUD.

Oorsprong van den mensch Blz. 97 Rijmpreekjes „ 103 De Bruid en de Bruide- gom „ 104	Het Eerste gebod . . . Blz. 105 Verslag van de Amster- damsche Conferentie „ 108 Buitengew. Vergadering „ 112 Overleden „ 112
--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.